

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetozprzyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŻNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

SUPLEMENT DE LA VERITE PRESENTE ET HERAUT DE L'EPIPHANIE DE CHRIST

Bimestriel

MARZEC- MARS 1956

Denain (nord)

Nr. 165

CHLUBIĘ SIĘ W KRZYŻU CHRYSZTUSOWYM

„Kto nie bierze krzyża swego, i nie idzie za mną, nie jest mię godzien” Ew. Mat.10:38.

Jednym z najwięcej znamiennych faktów historii jest to, że najinteligentniejsi ludzie świata, najwięcej cywilizowani, którzy przyjmują „mądrość, która pochodzi z góry” (Jak. 3:17), uznają za swego Wodza, swego Proroka, Kapłana i Króla, tego o którym przyznają, że był ukrzyżowany jako złoczyńca przeszło 1900 lat temu! Jeszcze więcej znamiennym jest fakt, że doktryny krzewione w jego imieniu przez jego naśladowców wykazują, że Jego ukrzyżowanie było częścią Boskiego Planu (Gal. 4:4,5); więcej niż to, że Jego ukrzyżowanie było potrzebne (Gal. 3:13); że przez „krew wylaną na krzyżu” (Kol. 1:20), przez śmierć ukrzyżowanego (wiersze 21,22) zadośćuczynienie zostało skutecznie za grzechy Kościoła i świata – „On jest ubłaganiem za grzechy nasze (Kościoła); a nie tylko za nasze, ale też za grzechy wszystkiego świata.” (1 Jana 2:2).

Wprawdzie z Boskiej opatrności rozumiemy, że krzyż Chrystusowy (nie drzewo literalnego krzyża, lecz ofiara na nim złożona i przedstawiona przez krzyż) jest ośrodkiem wielkiego zbawienia przygotowanego przez Boga dla naszego rodzaju zanim grzech wszedł na świat (1 Piotra 1:19,20; Obj. 13:8), gdyż Bóg przed czasem wiedział że on wejdzie. Z Boskiego wyroku przyszła śmierć (Rzym. 5:12; 6:23); wyrok ten spadł na Adama i całe jego potomstwo. Żaden z potępionych nie mógł sam siebie wybawić lub swego brata (Psalm 49:8); wobec tego

Bóg postanowił aby Logos (słowo) pozostawił Swoją stan niebieski i stał się człowiekiem (Ew. Jana 1:1-3,14), aby wybawił Adama i jego potomstwo.

Śmierć człowieka Jezusa Chrystusa w jakiegokolwiek formie byłaby dostateczną aby usunąć oryginalny wyrok i wszystkie grzechy wyływające z niego; lecz upodobało się Bogu aby doświadczyć wierności naszego drogiego Odkupiciela względem Niego, postanawiając, że jego śmierć miała być nadzwyczaj srogą, haniebną, aby tym bardziej pokazać wierność Jezusa aniołom i ludziom; i także dlatego, aby Ojciec mógł być zupełnie usprawiedliwiony, dając Jemu nagrodę najwyższą - nad anioły, księstwa, zwierzchności i moce, i nad wszelkie imię, które się mianuje (Żyd. 1:3,4; Efez. 1:21; Filip. 2:9-11), aby wszyscy czcili Syna, tak jako czczą Ojca (Ew.

Jana 5:23).

Było to więc z tej przyczyny, że śmierć krzyżowa była wzmiankowaną w Piśmie jako najbardziej sromotna „przeklęty każdy, który wisi na drzewie” (Gal. 3:13). Apostoł Paweł daje do zrozumienia tę dodatkową sromotę krzyża w swym opisie gdy podaje, jak Pan opuścił chwałę, którą miał gdy był z Ojcem, unżył się, przybrał formę sługi, stawszy się podobny ludziom „I postawą znaleziony jako człowiek, sam się poniżył, będąc posłusznym aż do śmierci, a to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg nader go wywyższył” (Filip. 2:7-10; zob. Epif. tom 15, str. 15-18).

UMIĘJĘTNI I UTWIĘDZENI W TERAŻNIEJSZEJ PRAWDZIE-2 Piot. 1:12

Dwumiesięcznik

Marzec 1956 Nr 165

Chlubię się w krzyżu	18
Budowa Świątyni Salomona.....	20
Dwa Święta Przejścia - Słup	
Obłoku i ognia.....	27
Beraeańskie pytania.....	31
Data Wieczery Pańskiej.....	32

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
TYTUS 2:13

W dodatku, istniała głębsza przyczyna śmierci Jezusa na krzyżu, jako tego, który był przeklęty. Jezus stał się przekleństwem - poświęconym na specjalną śmierć - gdy poświęcił Swe człowieczeństwo na śmierć, a Bóg przyjął to poświęcone człowieczeństwo jako zastępstwo, okup, za Adama i potomstwo w jego biodrach. A więc można się wyrazić, że był powieszony na krzyżu, ponieważ Jego człowieczeństwo było przeklęte - poświęcone specjalnej śmierci; a Jego śmierć na krzyżu była dowodem dla Żydów, że On był przeklęty, i oni tak Jego uważali przez cały Wiek Ewangelii, chociaż nie rozumieli że Bóg zapatrywał się na Niego jako na przeklętego, z powodu okupu danego za człowieka. Apostoł zapewnia nas, że Chrystus zmarł na drzewie aby wybawić Żydów z pod przekleństwa Zakonu.

Przyczyna dla której Jezus musiał umrzeć na drzewie aby zbawić Żydów jest ta, że taka śmierć była ostateczną karą Zakonu, tj. za największe jego pogwałcenia. Za mniejsze grzechy istniały mniej gwałtowne sposoby wykonania kary śmierci pod Zakonem, lecz wiszenie na drzewie było najsroźszym sposobem. A więc aby ponieść karę za wszystkie przekroczenia przeciwko Zakonowi, a zwłaszcza i za te najgorsze, On musiał poddać się najsroźszej karze, wiszeniu na drzewie, na krzyżu. W symbolach biblijnych wisieć na drzewie przedstawia publiczny dowód, że się jest czynicielem złego. To musiało być uczynione publicznie, a tym sposobem bez zaprzeczenia, że nasz Pan był czynicielem złego - zastępczo, tj. że On zajął miejsce i niósł karę innego, Adama, którego czynienie złego zostało publicznie udowodnione, a czego nie można zaprzeczyć, że on przez grzech wplątał siebie i swój rodzaj w karę śmierci.

Wtóry wyrok śmierci na Izraela będącego pod Zakonem, był spowodowany przez to że Mojżesz, ich pośrednik, nie mógł zachować siebie, a przez to ani tych, dla których pośredniczył, doskonałymi przed sądem Boskiej sprawiedliwości. Jezus, jako zastępca Mojżesza, a więc za Izraela w Mojżesz, musiał umrzeć pod najsroźszą karą Zakonu publicznie jako grzesznik, który był skazany pod Zakonem - zastępczo za Mojżesza - jako zadośćuczynienie za wszystkich, a więc za najgorsze grzechy Izraela, za które upadły Mojżesz nie mógł uczynić zadośćuczynienia. Czyniąc to, podczas gdy był doskonale posłusznym Zakonowi, Jezus otrzymał urząd Pośrednika, który to urząd Mojżesz utracił przez grzech. Urząd ten, jaki Jezus otrzymał, zostanie użyty w następnym Wiek aby uwolnić Izraela z pod Przymierza Starego Zakonu i przyprowadzić ich pod Przymierze Nowego Zakonu.

Co się tyczy naszego drogiego Odkupiciela, ta sromota krzyża, która byłaby wielką próbą któremukolwiek zacnemu synowi, a zwłaszcza temu doskonałemu, stała się dla niego drogą do chwały, czci i nieśmiertelności, Boskiej natury. Co się tyczy nas, z pewnością każdy ocenia i wychwala naszego drogiego Odkupiciela. Chlubimy się we wierze i posłuszeństwie Mistrza, które były wykazane do ostatniego stopnia (Gal. 6:14). Mamy na uwadze że wyżsi krytycy, ewolucjoniści i inni nie zgodzą się z taką myślą. Uważając siebie mądrymi, oni zaniedbują tę mądrość, która pochodzi z góry (1 Kor. 1:18-25), która poucza nas, że tylko przez ofiarowanie Siebie nasz Odkupiciel przedstawił Ojcu okup (równą cenę okupu) za życie Adama, które było stracone przez swawolne nieposłuszeństwo, a więc za rodzaj w jego biodrach gdy zgrzeszył (1 Tym. 2:5,6); i że tylko przez ten okup Adam i jego rodzaj mogą być wybawieni z pod wyroku śmierci, która przyszła jako rezultat grzechu Adamowego – „zapłata za grzech jest śmierć” (Rzym. 6:23).

Jaka uroczystość i jaka radość powinna napęlić nasze serca gdy obchodzimy w tym czasie Przejścia śmierć naszego drogiego Zbawiciela! Jak ostrożnymi powinniśmy być gdy czynimy do tego przygotowania przez oczyszczenie się z wszystkiego kwasu, podczas gdy odnawiamy nasze poświęcenie aby czynić Jego świętą wolę we wszystkim! Niektórzy poświęceni bracia powstrzymują się od brania udziału w jedzeniu chleba i picciu soku winnej macicy, które przedstawiają ciało Chrystusa wydane za nas i Jego krew wylaną za nas dlatego, że chociaż mają chętne umysły, to jednak ich ciała są mdłymi. Wierzmy, że tacy drodzy poświęceni bracia są pod błędnym wrażeniem i mijają się z wielkim błogosławieństwem. Gdybyśmy czekali aż nasze ciała będą doskonałe, nikt z nas w tym Wiek nie mógłby brać udziału w Pamiątce Śmierci Pańskiej, ponieważ nie możemy spodziewać się doskonałości w tym Wiek; nasza doskonałość, jeśli będziemy wiernymi, w pełni urzeczywistni się tylko wtedy gdy otrzymamy nasze nowe duchowe ciała, jeżeli jesteśmy nowymi stworzeniami, lub nasze nowe ziemskie ciała i ostatnią część doskonałego charakteru w Tysiącleciu, jeżeli jesteśmy członkami klasy Młodocianych Godnych.

My mamy ten skarb nowej natury (lub nowego serca, umysłu i woli w tych, którzy są poświęceni lecz nie spłodzeni z ducha) w glinianych naczyniach, które są mniej lub więcej skażone, spaczone przez grzech. Lecz Bóg nie liczy się z naszym upadłym stanem, ponieważ jesteśmy przykryci przed Nim zasługą krwi Chrystusowej. „Błogosławieni, których odpuszczone są nieprawości, a których zakryte są grzechy” (Rzym. 4:7). Tak więc w

Chrystusie Bóg przyjmuje z pochwałą, naszą doskonałą wolę, podpartą naszymi najlepszymi chęciami. Zupełne poświęcenie Bogu znaczy zupełne poddanie naszej woli pod wolę Bożą, a naszego ciała pod naszą nową wolę. To znaczy, przeto, odsunięcie od siebie grzechu (2 Kor. 7:1; Żyd. 12:1) na ile nas tylko stać, pod kierunkiem Słowa Bożego i uprawianie codziennie i co godzinę Ducha Świętego z jego owocami cichości, łagodności, czystości, łaskawości i miłości. A więc przystąpmy do pamiętki śmierci naszego Pana za nas, uprzytomniając sobie, że Baranek Boży był zabity za nasze grzechy, i że zasługa Jego ofiary przykrywa i przypisalnie oczyszcza nas z grzechu (1 Jana 1:7) przed Bogiem; a tak wierząc, przystąpmy do Jego stołu z sercami i wolą oddanymi Panu i bierzmy udział w symbolach z cichością i odwagą.

Czyńmy zatem przygotowania do jedzenia symbolów Pamiętki, nie zapominając pozbycia się kwasu - kwasu fałszywej doktryny (Mat. 16:6-12), a także kwasu złośliwego usposobienia (1 Kor. 5:8), nie tylko złośliwości, która kradnie, okłamuje i zabija (tj. wielkich form złośliwości) ale także kwasu podstępny, który powoduje niena-

wiści, zazdrości, spory, gniewy, złe domyslenia i inne działalności ciała i diabła. Niech duch miłości napełni serca nasze i oczyści nas ze starego kwasu nienawiści i złości, abyśmy mogli zachować ucztę z przaśnym chlebem szczerości i prawdy (1 Kor. 5:6-8; Efez. 4:31; Kol. 3:8; Tyt. 3:3). „Niechże tedy człowiek samego siebie doświadczy, a tak niech je z chleba tego, i z kielicha tego niechaj pije” (1 Kor. 11:28). Każdy powinien wykorzystać tę okazję w interesie własnego duchowego dobra. Niech każdy z nas ponownie stosuje do siebie oczyszczającą krew, i odnowi swe poświęcenie aby być wiernym Mistrzowi aż do śmierci. Pamiętajmy też na słowa Mistrza, „czujcież i módlcie się, abyście nie weszli w pokuszenie”. Weźmy swój krzyż z radością i postępujmy w ślady Mistrza, odczuwając największą naszą radość z czynienia woli Ojca (Psalm 40:9).

(W dodatku do powyższych uwag, polecamy ponowne badanie 6-go Tomu, rozdział XI, „Wielkanoc Nowego Stworzenia”, i E Tomu 15-go rozdziału drugi i trzeci.)

BUDOWA ŚWIĄTYNI SALOMONA

FIGURA I POZAFIGURA

(1 Król. 6:7; 2 Kron. 3-5:1 – P 1953, 52)

Nasze dotąd badanie o Salomonie figura i pozafigura prowadziło nas przez jego wcześniejsze panowanie oraz przygotowania świątyni, aż do czasu zaczęcia jej budowy. To co Dawid jego ojciec tak wielce pragnął uczynić i na co poczynił tak obfite przygotowania, miało teraz stać się rzeczywistością, jaką więc radość musiało to sprawić w sercach dzieci Izraela! Ta radość była odczuta i w pozafigurze, obejmującej małą albo epifaniczną pozafigurę, którą my właśnie badamy, znajdujemy tutaj, że Johnson na początku Epifanii miał zacząć pracę organizowania Kościoła w jego różnych częściach, co brat Russell pragnął uczynić, lecz Bóg zabronił mu to czynić (1 Kron. 28:3; E tom 14, str. 269).

J., jako pozafiguralny Salomon, zaczął budować epifaniczną świątynię rychło w Epifanii (Począł ... Salomon budować dom Pański ... 480 roku [powinno być 580 roku - zobacz B str. 54] ... roku czwartego królowania ... miesiąca Ziv [jasność, kwiecistość], ten jest miesiąc wtóry [co odpowiada raczej miesiącowi majowi a nie kwietniowi, jak jest podane w polskiej Biblii], 1 Król. 6:1; 2 Kron. 3:1,2) w sferze wykonawczości wśród wybranego ludu Bożego, tj. Maluczkiego Stadka, Wielkiego Grona, klasy Młodociano Go

dnej oraz niepoświęconych usprawiedliwionych z wiary (w Jeruzalemie na górze Moryja widziana, wybrana przez Jehowe; słowo Moryja znajduje się tylko dwa razy w Biblii: tutaj i w 1 Moj. 22:2, w obuch wypadkach jest ono użyte w łączności z ofiarą. Jak stosownym jest to, że ofiarowanie Izaaka i ofiary świątyni miały być uczynione na górze Moryja!). Świątynia była zbudowana w tej samej sferze Prawdy, w której Pan się objawił bratu R., poprzednikowi J. jako Pańskiemu wyrazicielowi („która była ukazana Dawidowi, ojcu jego” - w angielskich wydaniach Biblii, jak np. A.V., A.R.V. i Rotherhama jest podane: „gdzie Pan ukazał się Dawidowi, ojcu jego”), w zgodzie z zarządzeniami, które brat R. poczynił w łączności z jego poczynaniami z inną klasą wybranego ludu Bożego, tj. boleśnie strapionego i uciemionego cielesnego Izraela (na miejscu, które zgotował Dawid na bojowisku Ornana Jebuzejczyka, E tom 14, str. 247; jest godne uwagi, że ci cielesni Izraelici byli również z czterech klas: tak zw. (1) zreformowani, (2) prawowierni, (3) konserwatyści i (4) niewierni).

Pod wielu względami pomiary świątyni Salomona były podwójne w stosunku do pomiarów przybytku. Zewnętrzne rozmiary jej bu-

dynku wynosiły 60 łokci przez 20, i 30 łokci wżwyż (2;3), według poświęconego łokcia mającego około 25 cali (E tom II, str.499). Przedśionek przed kościołem, tj. naprzeciw Świątynicy miał 20 łokci długości, 10 łokci głębokości (albo szerokości) i prawdopodobnie 30 łokci wysokości, tej samej wysokości co świątynia (3;4). Wysokość 120 łokci w 2 Kron. 3:4 jest ogólnie uważana, jako skażenie tekstu, albowiem byłaby to niewiarygodna wysokość. Okna o ramach kratkowanych umieszczone były aby dostarczały wentylacji i światła budynkowi (4; - A.R.V.) — z powodu iż są podawane objaśnienia do dwóch ksiąg, tj. do 1 Królewskiej roz. 6 i 7 i do 2 Kronik od roz. 3 do 5:1, dlatego podawanie numeracji wierszy jest następujące: (2;3) znaczy 2-gi wiersz rozbieranego rozdziału z 1 Królewskiej i 3-ci wiersz rozbieranego rozdziału z 2 Kronik; gdy zaś (2;) znaczy wiersz 2-gi rozbieranego rozdziału tylko z 1 Król., a (;3) wiersz 3-ci rozbieranego rozdziału tylko z 2 Kronik - przyp. tłum.

J. była dana epifaniczna Prawda i jej zarządzenia w dodatku do parousyjnej Prawdy i jej zarządzeń, tak aby był w stanie zorganizować Kościół w jego różnych częściach (Salomon był pouczony co do budowy domu Bożego - według poprawnego przekładu, ;3). On przedstawił naukę o poświęceniu (przysionek [portyk wsparty na arkadach] ... przed kościołem, 3;4), przypisując mu Boskie zarysy (obłożył wewnątrz szczerem złotem). Dostarczył różne sfery pracy dla kapłanów w kościele i zarządził dla nich by się ćwiczyli w tym w zgodzie z ich stosownymi urzędowymi władzami (przy murze kościelnym ganki [pokoje, w angielskim wszędy w około [na stronie północnej, zachodniej i południowej, lecz nie na stronie wschodniej gdzie przysionek czyli portyk był umieszczony], 5;); i urozmaicił je co do ważności według potrzeb a przedmiotów ich służby (ganek spodni (raczej najniższe piętro lub rząd pokoi] pięć ... sześć ... siedem łokci wszerz, 6;) albowiem te sfery służby były połączone z trzema klasami poświęconych Pańskich: Młodocianymi Godnymi (5 jest ułamkiem klasy Godnych), Wielkim Gronem (6 jest wskaźnikiem zła i niedoskonałości u utratników koron) i Maluczkiem Stadku (na które wskazuje liczba 7), kapłani służyli tylko pewnej części każdej z tych trzech klas w swoim usprawiedliwionym człowieczeństwie (ganki [rzędy albo piętra pokoi] około całego domu na pięć [ułamek liczby dziesięć] łokci wżwyż, 10;). Te sfery służby pozafiguralnego kapłaństwa były oddzielne i odrębne od ich urzędowych władz co do samej świątyni, chociaż były spokrewnione z nimi (bo był ustępy [odstęp, Rotherham] uczynił około domu z nadworza, aby belki nie przechodziły do murów kościelnych, 6; A.R.V.). Chociaż oddzielne, te

sfery należące do powyżej wymienionych trzech klas w ich stanie usprawiedliwienia z wiary to jednak były połączone (Drzwi do gmachu [pokoju, w ang.] średniego [najniższego piętra] były na prawej [południowej] stronie domu ... po okrągłych schodach ... do średniego [średniego piętra], a z średniego do trzeciego [piętra], 8;). Epifaniczna świątynia zarówno co do jej Świątynicy i Świątynicy Najświętszej składała się z nowych stworzeń, którzy byli już jako tacy, tzn. nie było spłodzeń z Ducha podczas okresu Epifanii, albowiem ewentualny członek Maluczkiego Stadka i Wielkiego Grona był spłodzony z Ducha 16 września 1914 r. a zatem zanim właściwą epifaniczną świątynię zaczęto budować. Przeto w budowaniu tej świątyni nie było potrzeby ani też nie użyto żadnego sposobu, któryby wytworzył nowe stworzenia spłodzone z Ducha (E tom 2, str. 493) albowiem wszystkie one były już wytworzone; to co pozostało do wykonania, było zorganizowanie ich w odpowiedni sposób (gdy ten dom budowano, z kamienia wyrobionego, jakie przywożono, budowano go; a młota ... ani żadnego naczynia żelaznego nie słyhać było ... gdy go budowano, 7;).

SALOMON ZBUDOWAŁ DOM I DOKOŃCZYŁ GO

J. miał zapewnienie słowa Bożego, że dokończy pracy budowania właściwej epifanicznej świątyni, tj. „domu”, Świątynicy i Świątynicy Najświętszej; a zatem on ją wybudował oraz jej urzędowe funkcje w zorganizowanym trwałym stanie (A tak zbudował on dom, i dokończył go, i nakrył go ... cedrowemi ... przybudował ... ganki [pokoje] ... cedrowemi, 9,10;). Jednak, Słowo Boże wskazało J., że on nie miał mniemać aby to zapewnienie, iż on skończy dom, Świątynicę i Świątynicę Najświętszą (stało się słowo Pańskie do Salomona, mówiąc: Toć jest ten dom, który ty budujesz, 11,12;) miało być niezależne od jego wierności życia w zgodzie z Boskimi regułami co do prowadzenia się (jeżeli będziesz chodził w ustawach moich) i prawdziwych doktryn (sądy moje będziesz czynił), albowiem on miał się prowadzić starannie według Prawdy i jej Ducha (zachowywał wszystkie rozkazy moje, chodząc w nich); na tym warunku Bóg wypełni wobec niego obietnice daną bratu R. (utwierdźę słowo moje z tobą ... wyrzekł do Dawida - 2 Sam. 7:12,13; 1 Kron. 22:10,11; 28:10; E tom 14, str. 296); a przez J. wierną służbę, Bóg będzie dalej przebywał z ludem Swym i błogosławił mu, tym sposobem nie opuszczając ludu (będę mieszkał ... nie opuszczę ludu mego Izraelskiego, 13;). J. wierność i wynikające błogosławieństwo od Boga w budowaniu właściwej epifanicznej świątyni i jej dokończeniu, jest powtórzone z naciskiem (A tak zbudował Salomon dom on, i dokończył go, 14;).

Następnie opis podaje różne szcze-

góły dotyczące ozdoby Świątyni. Świątnica, albo większy dom, była zbudowana z trwałych materiałów (dom wielki okrył drzewem jodłowym ...cedrowemi, 15;5). J. opisał tych, którzy byli w Świątynicy, jako owocni (rzezanie na kształt jabłek leśnych - na marginesie podane na kształt dyń - 18;) piękni (kwiecica rozkwitłego), sprawiedliwi (palm, 29,32;5) i posiadający Boskie zalety (obił szczerem złotem). J. także opisał ozdoby nowej woli w Boskiej służbie (łańcuszków, 55) oraz różne łaski charakteru, które ozdobiały tych, którzy służyli, jako kapłani w ozdobie świątobliwości (Nakrył też dom kamieniem drogim ozdobnie, ;6; Ps. 29:2); i wszystko, co należało do pozafiguralnej Świątynicy (domu ... zewnątrz, 30;) włączając jej główne podpory (belki), jej podstawy (podwoje, raczej progi - A.R.V.), jej władze (ściany) oraz jej wejście przez poświęcenie i spłodzenie z Ducha (drzwi jego), on opisał najcenniejsze rzeczy należące do Boskiej natury (złotem ... złoto parwaimskie - wschodnie, drogocenne), pokazując, że nowe stworzenia zatrzymujące korony (epifaniczna Świątnica) powinny być uważane w ich pokrewieństwie do Boskich przymiotów (wyrzył Cherubiny na ścianach, 29;7).

J. przedstawił Boskie nauki dotyczące stanu istot Boskich, jako miejsce zamieszkania Prawdy będącej na czasie (Świątnica najświętszą w domu wewnątrz nagotował, aby tam postawiona była skrzynia przymierza ... dwadzieścia łokci wzdłuż ... wszere ... wżwyż [w ten sposób był to doskonały łokieć, o podwójnym rozmiarze w porównaniu do Świątynicy Najświętszej Przybytku], 19,20;8), przypisując jej Boskie zalety (obił ją złotem szczerem ... 600 talentów. Liczba 6 tutaj wskazuje na Boską Prawdę a nie na zło i niedoskonałość, tak jak to ona zazwyczaj przedstawia. Inne użycia liczby 6 o podobnym znaczeniu można widzieć w dwóch stosach pokładnych chlebow - 6 placków w każdym rzędzie - 3 Moj. 24:6. Sześćdziesiąt sześć części przybytku przedstawia 66 ksiąg Biblii (E tom 8, str. 68) oraz laska ku rozmierzaniu na 6 łokci - Ezech. 40:3,5; Obj. 11:1 - tj. Prawda Słowa Bożego, którą „Kościół Boży i ci, którzy się modlą w nim” są mierzeni. Te nauki pod liczbą sześć, oprócz tego, że są one głównie dla Maluczkiego Stadka, to jednak są one szczególnie dla dwóch epifanicznych wybranych klas Wielkiego Grona (10) i klasy Młodociano Godnej (10) każda o naturze niższej niż Boska natura). J. również przedstawił konieczność Boskich zarządzeń (gwoździe [używane do przymocowania złota do Lamperii* ... 50 syklów złota (50 (10 x 5) wskazuje na to, że J. dokonał tego, podczas gdy był w swoim usprawiedliwionym człowieczeń-

stwie (10), a zatem w niedoskonałej zdolności [5 jest dzielnikiem 10), ;9) oraz przypisał Boskie zalety wyższym urzędowym funkcjom kapłaństwa (sale [pokoje wyższe, w przekładach angielskich] powlekl złotem).

Pozafiguralny Salomon dalej będzie udzielał Boskich nauk, przypisując Boskie zalety epifanicznej świątyni w jej Świątynicy i Świątynicy Najświętszej aż obie zostaną zupełnie skończone (obłożył Salomon dom on wewnątrz szczerem złotem ... wszystek dom obił złotem, 21,22;). Przez śmierć J. wszelkie dalsze wejście do Świątynicy Najświętszej będzie zagrodzone przez Boskie ograniczenia (zaciągnął łańcuchami złotymi przegrodzenia przed [przy wejściu] Świątnicą świętych, 21;). J. dał Boskie nauki na to (które też obłożył złotem); dał on także nauki o członkach Chrystusa dotyczące ich zdolności wzajemnego się pocieszania, zachęcania, ostrzegania i naprawiania wśród ognistych prób (cały ołtarz, który był przed [wprost na przedzie] Świątnicą najświętszą, powlókł złotem, 22;)

WIELKIE CHERUBINY

Pozafiguralny Salomon (J.) pracował w doktrynie nad przymiotami istoty i charakteru Jehowy (szczególnie w E tomie 1), uwydatniając ich niezrównaną piękność oraz dając Boskie nauki o nich (uczynił też w Świątynicy najświętszej dwa Cherubiny z drzewa oliwnego ... robotą misterną [rzeźbione i ryte] i oprowił je złotem, 23,25,26,28;10. Te wielkie cherubiny widocznie stały prosto z każdej strony arki przymierza z jej dwoma mniejszymi cherubinami jako dwóch wartowników pilnujących ją). Te Boskie przymioty obejmują wszystko w swoim ogromie i są wystarczające aby wypełnić wszelkie Boskie wielkie zamiary (skrzydła cherubinów były wzdłuż na [ich cztery skrzydła razem wynosiły] dwadzieścia łokci ... dotykało skrzydło jednego jednej ściany a skrzydło cheruba drugiego dotykało się drugiej ściany [dotykając tym sposobem zarówno południową i północną ścianę]; a skrzydła ich [wewnętrzne] w pośród domu dotykały się siebie wespół, 24,27;11,12). One stały gotowe do błogosławienia drugich, szczególnie tych w pozafiguralnej Świątynicy (stali na nogach swych, a twarze ich były w dom obrócone [a nie na siebie, tak jak twarze cherubów na arce], ;13 zobacz margines, i A.R.V.).

J. opisywał o śmierci ludzkich ciał klasy Chrystusowej i przedstawił stosowne nauki (Sprawił też zasłonę [praca, którą J. ma dokonać gdy on, jako ostatni członek Chrystusa, przejdzie do Świątynicy Najświętszej, kończąc swą ofiarę w śmierci], ;14). Wiersz 14, z 3 roz. 2 Kron. brzmi w angielskim nieco odmiennie od polskiego, a mianowicie: „Sprawił też zasłonę (w kolorach)

* Lamperia - znaczy wyłożenie dolnej części ścian wewnętrznych pewnym materiałem jak deskami, marmurem itd., a w wypadku Świątyni Salomona złotem – przyp. tłum.

niebieskim, fioletowym i szkarłatnym i z cienkiego płótna i dał wyhaftować na niej cherubiny”. Podobny opis znajduje się również w 2 Moj. 36:35. To odnosi się do stosownych nauk jakie J. przedstawił szczególnie co do wierności (niebieski), ofiary (szkarłatny), królewskości (fioletowy) i sprawiedliwych zalet (cienkie płótno, i wskazał również jak taka praca oraz nauki powinny być uważane w stosunku do i w zgodzie z czterema wielkimi Boskimi przymiotami, tj. mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy (dał wyhaftować na niej Cherubiny - tym sposobem ta zasłona była bardzo podobna do wtórej zasłony przybytku - 2 Moj. 36:35). Zob. Cienie Przybytku w tomie 5, str. 14, par. 2 i 3.

Nadto J. przedstawił wiele prawd dotyczących rozwoju świętego Ducha w klasie Chrystusowej, gdy pozostawali wierni aż do śmierci (uczynił też w wejściu do Świątyni najświętszej ... obie drzwi [widocznie Wtóra Zasłona była zawieszona na nich wewnątrz w wejściu do Świątyni Najświętszej] ... z drzewa oliwnego ... na pięć grani - druga część wiersza 31 brzmi w angielskim: „a nadproża i boczne słupy były na jedne piątą część ściany” - 31,32;), opracowując w tych naukach (np. w E tomie 15, roz. 9) Boskie przymioty (przyczynił je wyrzyciem Cherubinów), sprawiedliwość (palm) ozdoby świętobliwości (rozkwitłych kwiatów) oraz pokazał, że one były Boskimi w zalecie (obłożył też Cherubiny i palmy złotem - Ps. 45:14). Podobnie J. przedstawił prawdy o śmierci ludzkiej woli w poświęceniu, jako wejście do stanu spłodzenia z Ducha. Wśród tych prawd była ponownie potwierdzona nauka, że te drzwi wejścia zostały zamknięte w 1914 (także uczynił i w wejściu kościelnym podwoje z drzewa oliwnego na cztery granie - tzn. na jedną czwartą część ściany - tym sposobem te drzwi były szersze niż wejście do Świątyni Najświętszej, wskazując na pozafigurę, że jej wejście jest łatwiejsze; wielka liczba nowych stworzeń była w pozafiguranej Świątyni, lecz tylko „maluczkie stadko” przeszło do Świątyni Najświętszej, 33;). J. pokazał, że ci, którzy weszli przez drzwi do pozafiguranej Świątyni, byli spłodzeni do Boskiej natury i jako kandydaci do wiecznego kapłaństwa posiadali przymioty Boskiego charakteru w sprawiedliwości i ozdobach świętobliwości (wyrzył na nich Cherubiny i palmy, i rozkwitłe kwiaty, a powłócił złotem ciągnionym to co było, 35;).

J. także silnie ustalił Prawdę odnośnie ożywionego usprawiedliwienia (zbudował sień wewnętrzną [„sień wyższą” - Jer. 36:10], 36;) przypisując ten stan sieni czyli dziedzińca trzem grupom Lewitów z nowych stworzeń, odpowiadającym Kaatytom, Merarytom i Gersonitom (we trzy rzędy z ka-

mienia ciosanego), jako składającym się z jednej trwałej kompanii (jednym rzędem z heblowanego drzewa cedrowego. On również ustalił Prawdę o klasie Młodociano Godnej, która zachowuje swe tymczasowe usprawiedliwienie w podobnych trzech grupach, jako jedna trwała kompania (Sień także wielka ... trzy rzędy kamienia ciosanego, a jednym rzędem drzewo cedrowe, 1 Król. 1:12). Tym sposobem on wskazał, że było trzy grupy jednej klasy (Wielkiego Grona), które zachowują swe ożywione usprawiedliwienie (sień wewnętrzną), trzy grupy innej klasy (Młodociano Godnej), które zachowują swe tymczasowe usprawiedliwienie (zewnątrzną albo wielką sień) oraz trzy grupy Pańskich poświęconych w usprawiedliwieniu, Maluczkie Stadko, Wielkie Grono i klasa Młodociano Godna (przysionek domu tego, 1 Król. 7:12), w epifanicznej świątyni.

Praca nad Świątynią i Świątynią Najświętszą postępowała naprzód od początku Epifanii (Roku czwartego miesiąca Ziv kwitnienie, założony jest dom ..., 37;); i będzie postępowała aż zostanie skończoną we właściwym czasie (roku jedynastego miesiąca Bul owoce wytworzone przez deszcz ... miesiąca ósmego [przeto w 7 latach i 6 miesiącach] dokonany jest dom ze wszystkim naczyniem jego, 38;). Co się tyczy Maluczkiego Stadka (wskazane przez 7 lat), to epifaniczna Świątynia, zarówno w Świątyni jak i Świątyni Najświętszej będzie zupełnie skończoną przez ręce pozafiguranego Salomona - J. (E tom 14, str. 298). Oraz co się tyczy Wielkiego Grona i klasy Młodociano Godnej, Dziedzińca Świątyni, to oni już weszli w 60 grup (a co jest wskazane przez 6 miesięcy) w swoje początkowe rozwój, 60-ta grupa weszła w swoje stanowisko na Dziedziniec, począwszy od grudnia 1937 do lutego 1938. Budowa każdej grupy na Dziedzińcu Świątyni była skończoną w zasadzie, gdy ona zajęła i utrzymała właściwą postawę wobec błędzących oponentów. Ma się rozumieć, że grupy te będą dalej się oczyszczały aż do końca i będą odpowiednio do tego prosperowały oraz nowi członkowie będą dodawani jako Lewici aby służyli na Dziedzińcu aż do końca Epifanii, przeto około tego czasu Dziedziniec epifaniczny będzie zupełnie skończony (i ze wszystkim, co do niego należało). W taki to sposób J. dokona pracy zorganizowania Kościoła w jego różnych częściach, a jego podział na klasy już został dokonany - E tom 14, str.269 i 270 (budował go przez siedem lat).

Przed podaniem dalszego określenia świątyni, opis (1 Król. 7:1-11) określa następnie budowę pałacu Salomona, który składał się z kilku przylegających budynków do świątyni: (1) domu lasu Libanowego (w. 2-5), (2) przysionka na słupach (w. 6), (3) stolicy i przysionka sądowego (w. 7), (4) mieszkania królewskiego i (5) domu córki Faraonowej (w. 8). Tych pięć budynków jest objęte w

jednym słowie dom (pałac) w wierszu 1 (zobacz również 1 Król. 9:1,10,15; 10:12, gdzie to jedno słowo dom jest użyte aby objąć wszystkie budynki pałacu Salomona). J. całkowicie ustalił się w swej sferze, jako Pański epifaniczny wykonawca (Salomon ... dokonał wszystkiego domu swego, w. 1). To miało być dokonane (1) odnośnie licznych zarysów doktryny, przykazania, obietnicy, napominania, historii, proroctwa i typu, które służą do stanowienia całej zbroi Bożej (dom) lasu Libanowego (przypuszczalnie tak nazwany, z powodu Jego licznych słupów cedrowych; on służył między innymi rzeczami, jako skład dla zbroi, 1 Król. 10:17, w. 2). Nauki, które J. przedstawił w tej łączności, były z Boskiego źródła a nie o małej ważności (1 Król. 10:21), oraz były ugruntowane i poparte przez nauki o siedmiu zarysach biblijnych prawd tak jak były podane przez 49 członków gwiazdnych, z których czterech ostatnich było Amerykaninami (na czterech rzędach słupów cedrowych, w. 2), a drugich 45 było podzielonych na 3 grupy, każda po 15 (czterdziestu i pięciu słupach w każdym rzędzie piętnaście ... trzema rzędami, w. 3-5).

J. także ustalił się w swej sferze, jako Pański epifaniczny wykonawca (2) odnośnie różnych ksiąg Biblii (uczynił też przysionek na słupach [sala na filarach albo przysionek], w. 6), które przez swoje pisma wyjaśnił, czyniąc je więcej dostępne do zrozumienia (a był on przysionek na przodku także i słupy i balki [próg] na przodku domu tego); a także (3) odnośnie swej władzy, jako Pańskiego rzecznika do ogłaszania publicznie Pańskich epifanicznych sądów na tych, którzy buntowali się przeciwko Prawdzie i jej zarządzeniom - Ps. 107:11 (uczynił przysionek dla stolicy, gdzie sądził [salę tronową, gdzie sądził], przysionek sądowy [salę sądową], w. 7), i ustalił ją trwale licznymi naukami z Pisma św. (nakryty był cedrem od tła aż do stropu - od podłogi do sufitu wg. Rotherhama); również (4) odnośnie swej osobistej służby (domu swym, w którym mieszkał ... salę ... takąż robotą [podobnie zbudowana jak sala tronowa], w. 8) i tak samo (5) odnośnie mocy naukowego wykształcenia, które osiągnął z świeckich źródeł (zbudował też dom córce Faraonowej, którą był pojął ... podobny temuż przysionkowi). Pod tymi pięcioma względami J. ustalił się w swej sferze, jako Pański epifaniczny wykonawca, jego urzędowe funkcje były całkowicie ustalone i dobrze określone w Piśmie św. (to wszystko ... z kosztownego kamienia pod miarą wyciosanego i piłą rzezanego ... tła aż do stropu ... deskami cedrowymi, w. 9-11).

Zauważyliśmy już w łączności z 2 Kron. 2:7,13 jak J. jako Pański epifaniczny wykonawca posłał po brata Jolly, jako poza-

figuralnego Hirma Abib, rzemieślnika aby pomagał w pracy budowania epifanicznej świątyni (Posłał też król Salomon, i wezwał Hirma, 13;), on przyszedł do tego z swej dobrze ugruntowanej pozycji w Prawdzie parousyjnej (z Tyru opoka). On był rozwinięty przez Prawdę i sług Prawdy w parousyjnym Kościele, który stracił swego symbolicznego męża, Pańskiego specjalnego rzecznika, gdy brat Russell umarł (A ten był synem niewiasty wdowy [E tom 11, str.389], 14;) ten Kościół walczył aby osiągnąć i utrzymać swe stanowisko w Prawdzie (z pokolenia Neftalim walka) a jego duchowym ojcem w pielgrzymkim urzędzie był brat Russell, dzielny w Prawdzie, oraz czynny pracownik wśród Pańskiego usprawiedliwionego z wiary ludu (a ojciec jego był obywatel Tyrski - opoka - który robił miedzią). Brat Jolly był dobrze rozwinięty w Prawdzie będącej na czasie (a był pełen mądrości), w jej zrozumieniu (roztropności), oraz był taktowny i zręczny w wytworzeniu dobrych wyników w nauce i charakterze wśród Pańskiego usprawiedliwionego z wiary ludu (umiejętności na robienie wszelkiej roboty z miedzi). Rychło w Epifanii on przyszedł do J., jako epifanicznego posłannika, aby współpracować w tym, co uważał, że było pracą Pańską, tym sposobem pomagając w budowaniu epifanicznej świątyni, oraz jako J. specjalny pomocnik on współpracował z J. i pod J. w różnych zarysach epifanicznej pracy (ten przyszedłszy do króla Salomona, zrobił wszelką robotę jego - to wszystko co mu było powierzone).

DWA SŁUPY: JACHIN I BOAZ

Następnie znajdujemy opis o dwóch wielkich ozdobionych słupach, które były zrobione u wejścia do świątyni. 1 Król. 7:15-22,40,41 i 2 Kron. 4:11,12 wskazują że Hiram odlał albo zrobił te słupy, podczas gdy 1 Król. 7:46 i 2 Kron. 3:15-17 podają że to Salomon je uczynił. Nie znajdujemy tu żadnej sprzeczności, jeżeli będziemy mieli w pamięci, że Hiram pracował pod Salomonem, jako pod majstrem rzemieślnikiem. Rozumiemy, że te dwa słupy przedstawiają dwóch pozafiguralnych Eleazarów i Itamarów (E tom 14, str. 175). W E tomie 10, str. 139-141 (zobacz również E tom 8, str. 29) Eleazar (4 Moj. 4:16) jest opisany, jako przedstawiający dwunastu apostołów w Żniwie Żydowskim, a br. Russella (posłannika parousji) w Żniwie Wieku Ewangelii; podczas gdy Itamar (2 Moj. 38:21) przedstawia na okres między dwoma Żniwami 35 członków gwiazdnych a na Epifanie J. jako członka gwiazdy (Posłannika Epifanii). Br. R. i J. są również figurowani przez Eldada i Medada. Oni też są pokazani, jako dwaj, którzy gonili dziesięć tysięcy (5 Moj. 32:30; E tom 10, str. 110). Ci dwaj podczas Żniwa Wieku Ewangelii więcej pozyskali do Pańskiej świątyni niż wszyscy inni (E tom 15, str. 709).

J. jako główny budownik, z bratem Jolly'm również czynnie zaangażował się w pracy, jako jego majster rzemieślnik, przedstawiając w nauce dwóch powyżej wymienionych Eleazarów i Itamarów, jako wybitnych nauczycieli prowadzących tymczasowo usprawiedliwionych do poświęcenia i spłodzenia z Ducha (Uczył też przed domem ... dwa słupy miedziane ośmnaście łokci było wzwyż słupa jednego [35 łokci podane w 2 Kron. 3:15 jest widocznie skażeniem tekstu, ponieważ on nie zgadza się z 1 Król. 7:15; 2 Król. 25:17; Jer. 52:21 hebrajskie litery liczby 18 i 35 są bardzo do siebie podobne to też liczba 35 mogła łatwo być błędnie podana przez kopistę] 15;15); oraz służąc 12 pokoleniom Duchowego Izraela (a w okrąg [obwód] dwanaście łokci; takiz był i drugi słup). Dodatkowo, J. przy pomocy brata Jolly'ego przedstawił Chrystusa, jako Głowę obuch Eleazarów i Itamarów (gałki [korony] ... na wierzchu słupów ... pięć łokci, 16;15) i Chrystusową wolę, jako ozdobę tak jak to było objawione w charakterach tych dwóch grup członków gwiazd, w ich poddaniu się woli Pańskiej, jako ich Głowie w służbie (Sprawił też łańcuszki ... sznury na kształt łańcuchów [zdaje się, że te sznury na kształt łańcucha wisiały jako girlandy nad siatkami, oraz że siatki były kratkowane] do tych gałek ... siedem na gałkę jedną ... siedem na drugą gałkę [wskazuje na doskonałość Chrystusową] 17;16).

Owoce Chrystusowego dzieła odkupienia były obficie objawione przez przedstawienie Pańskiego kierownictwa nad oboma Eleazarami i Itamarami. J. w swych pismach opisał te owoce, jako przedstawione przez te dwie grupy członków gwiazd, w łączności z ich służbą wobec nominalnego ludu Bożego zarówno w wielkim jak i małym Babilonie (dwa rzędy jabłek granatowych ... które wprawił między one łańcuszki ... których było dwieście dwoma rzędami w około [razem 400 jabłek granatowych 1 Król. 7:42; 2 Kron. 4:13; one wskazują na Pańskie owoce dzieła odkupienia ludzkości - liczba wielokrotna 10 - czterech zbawionych ludzkich klas; dwa rzędy po 100 każdy, na każdym słupie nasuwa myśl, że owoce Chrystusowego dzieła odkupienia, tak jak są przedstawione w naukach o dwóch zbawieniach - pieśni Mojżesza i pieśni Baranka - przez obie grupy członków gwiazd pod Chrystusowem kierownictwem są zupełne dla rodzaju ludzkiego - 100], 18, 20, 41; 16). J. przedstawił Chrystusa, jako ich Głowę w Jego królewskości i czystości, które będą wykonywane wobec czterech zbawionych klas ludzkich (gałki ... w przysionku ... robota lilii [ciemno purpurowy i biały kwiat], na cztery łokcie [zdaje się, że te gałki na cztery łokcie o robocie lilii były oddzielne od drugich gałek, które miały pięć łokci i były nad nimi], 19,22;). Ta praca odnośnie

pozafiguralnych słupów co Cię tyczy J. będzie skończoną, gdy on, jako ostatni członek gwiazdny przejdzie poza zasłonę, chociaż praca pozafiguralnego Hirma w tej łączności nie będzie skończoną aż później (a tak dokonana jest robota onych słupów).

Szczególnie przez swe pisma w E tomach 9 i 14 (o bracie R.) oraz w E tomach 8 i 10 (o członkach gwiazdnych, żyjących w okresie pomiędzy oboma Żniwami i w Epifanii) J. zbudował te dwa pozafiguralne słupy w ich właściwych miejscach, ich stanowisko nasuwa myśl o wydatności w prowadzeniu tymczasowo usprawiedliwionych do poświęcenia i spłodzenia z Ducha (postawił one słupy w przysionku kościelnym, 21;17), a co dowodzi że br. Russell i 12 apostołów są w pozycji większej łaski (słup prawy ... Jachin, on ustanowi, ustalający), jako ci, którzy ustanowili Prawdę; gdy zaś członkowie gwiazd okresu między Żniwami i J. są w pozycji mniejszej łaski (słup lewy ... Boaz, w nim jest siła) jako ci, którzy wzmacniali Prawdę, która była ustaloną, np. odnośnie epifanicznej świątyni, brat R., jako pozafiguralny Dawid zarządził, poczynił plany (1 Król. 28:11-19) i ustalił, sprawy dotyczące świątyni (E tom 14, str. 267-300), a J. jako epifaniczny posłannik bronił i wzmacniał prawdy i zarządzenia tym sposobem ustalone.

Zauważmy teraz w krótkości każdy z tych dwóch słupów w łączności z ich pomiarami: Do słupa Jachin (1) dodajemy liczbę łokci jego wysokości (18) jego obwodu (12) wysokość jego gałki (5) wysokość gałki o robocie lilii na wierzchu słupa (4) liczbę rzędów jabłek granatowych (2) i liczbę siatek i sznurów o robocie łańcuszkowej (7), a to czyni nam $1 + 18 + 12 + 5 + 4 + 2 + 7 = 49$, dając zupełną liczbę członków gwiazd. Ta liczba ponownie jest pokazana w słupie Boaza, w ten sam sposób. Można zauważyć, że w każdym dodawaniu sam słup jest liczony jako „1” -pokazując tym sposobem, że brat R. i J. są pojedynczo załączeni wśród 49 członków gwiazd.

ZAWARTOŚĆ ŚWIĄTNYCY I DZIEDZIŃCA

Ofiara Jezusa i Kościoła, tak jak ona jest widziana w ich człowieczeństwie przez tych, którzy nie są kapłanami, była ustanowioną w nauce jako część epifanicznego Dziedzińca (ołtarz miedziany [pomiar w liczbie wielokrotnej 10 wskazują tutaj na usprawiedliwione człowieczeństwo, jak również mają inne jeszcze symboliczne znaczenie], 2 Kron. 4:1). J. również przedstawił prawdy o Biblii w jej oczyszczającym urzędzie - Efez. 5:26; Żyd. 10:22 (morze odlewane - odpowiadające umywalni w przybytku - 23;2) na tą część (pięć łokci wysokości jego (5) jest częścią (10) kapłaństwa w ciele dziesięć łokci od jednego brzegu aż do drugiego brzegu) oraz trzech grup Lewitów (Kaatytów, Me-

rarytów i Gersonitów) w ich usprawiedliwionym człowieczeństwie (a okrąg jego był na trzydzieści (3x10) łokci w około). Te biblijne prawdy są owocne (A pod brzegiem jego były pukle [ozdoby podobne do dyni; słowo wołów w 2 Kron. 4:3 jest widocznie błędem pisarskim], 24;3) do oczyszczenia wszystkich w stanie usprawiedliwienia (dziesięć w łokciu), zarówno kapłanów jak i Lewitów (pukle ... dwa rzędy). Dwanaście pokoleń duchowego Izraela, którymi dowodziło dwunastu apostołów nie jako pisarze ksiąg, lecz jako członkowie gwiazd, trzymający Biblie dla oczyszczenia wszystkich znajdujących się na Dziedzińcu (To morze stało na dwunastu wołach; trzy patrzyły na północy ... zachodowi ... południowi ... wschodowi ... zady ich ... pod morzem [w zgodzie z tym, co czytamy w Obj. 21:14,16 - że miasto, nowe Jeruzalem miało położenie kwadratowe], 25;4). To wymaga ich całej zdolności w ich usprawiedliwionym stanie (a było mięszsze [grube] na dłoń, 26;5) gdy oni przedstawiają prawdy oczyszczające z Słowa Bożego w ozdobie świętobliwości (kraje u kubka, na kształt kwiatu liliowego). Te biblijne prawdy, jako myjąca woda przez Słowo służą do oczyszczenia zarówno kapłanów jak i Lewitów (Mal. 3:3), a nie wyłącznie dla kapłanów; oświadczenie, że morze było, iżby się kapłani z niego umywali 2 Kron. 4:6, powinno być zrozumiane w ten sam sposób (T 136) jak 2 Moj. 30:16. Liczba 3.000 w 2 Kron. 4:5 jest widocznie omyłką kopisty, ponieważ hebrajskie litery na 2 i 3 są bardzo do siebie podobne. Biblia w jej oczyszczającym urzędzie otrzymała bardzo uprzywilejowaną pozycję (po prawej stronie na wschód słońca [dziedzińca], 39;10).

J. także przedstawiał nauki Starego i Nowego Testamentu odnoszące się do oczyszczenia z plugastw ciała i ducha, szczególnie tak jak one się stosują do dziesięciu okresów epifanicznego Kościoła (uczynił dziesięć wanien [dodatkowo do morza; one były osadzone w stojaki albo podstawki kwadratowe, zaopatrzone w kółka co czyniło że były ruchome i łatwe do użycia w spełnieniu ich celów - 1 Król. 7:27,30,33], 38;6). Te nauki objawiły Boską moc i sprawiedliwość wraz z innymi przymiotami (zobacz, np. E tom 8, roz. 8), oraz dokonały sprawiedliwości (Mal. 3:3) (I wyrzezał ... lwy, woły, i Cherubiny ... i palmy, jedno podle drugiego, 29, 36;), chociaż oczyszczenia w łączności z tymi epifanicznymi prawdami często były bardzo doświadczającymi (czterdzieści (40) wiader brała w się jedna wanna a każda wanna (10 ich było) była na cztery (4) łokcie (10 x 4 = 40) w. 38). One służyły do wytworzenia uznania objawionego przyjęcia ofiary Chrystusa (wszystko, co należało na całopalenie, obmywano w nich, ;6) szczególnie w łączności z Pańskim epifani-

cznym objawieniem Siebie jako Oczyszcziela i Wybawiciela wobec pozafiguralnych Lewitów w ich 60 grupach (cztery koła ... a każde koło było wżwyż na półtora łokcia [każdy z 10 stojaków wanien miał 4 koła - razem 40; a 40 x 1,5 łokcia = 601, 32;). Te epifaniczne oczyszczające prawdy są używane dla dwóch klas epifanicznych wybrańców, tj. Wielkiego Grona i klasy Młodociane Godnej (pięć po prawej a pięć po lewej stronie 39;6).

J. również przedstawił prawdy o Kościele, jako o oświecicielu braci przez Boskie zarządzenie, na dziesięć okresów epifanicznego Kościoła (Uczynił też świeczników złotych dziesięć na ten kształt, jako być miały [według przepisu - 2 Moj. 25:31-40; 27:20,21; 3 Moj. 24:2,3], 49;7). Tak zatrzymujący korony (pięć po prawej) jak i utratnicy koron (pięć po lewej stronie), podczas gdy byli jeszcze uważani, jako będący w Świątyni, są przedstawieni w tych dziesięciu świecznikach. J. opisał Kościół jako piękny (kwiaty), gdy Kościół przedstawiał Boskie doktryny, jako szczególnie rzeczy, które przynoszą oświecenie (lampy) oraz Boskie zbijania błędu (nożyczki ze złota [raczej kleszcze]; Iz. 6:5-7). J. też przedstawił prawdy o Kościele w jego zdolności przedstawiania chleba żywota dla dziesięciu okresów epifanicznego Kościoła (uczynił też stołów dziesięć ... na których bywały chleby pokładne, 48;8,19). On też dostarczył zupełność nauk o ofiarach za grzech, Boskie w charakterze (czasz złotych sto ;8), wraz z prawdami o ożywionym i tymczasowym usprawiedliwieniu oraz o wejściach w te stany (zbudował też sień kapłańską [wewnętrzny dziedziniec] i sień wielką, a drzwi ... obił miedzią, ;9).

ROZMAITE NACZYNNIA ŚWIĄTYNI

Jak poprzednio było wykazane, podczas gdy J. jest przedstawiony jako budowniczy epifanicznej świątyni, to brat Jolly zaś jest przedstawiony, jako jego specjalny pomocnik, jego majster rzemieślnik. Tym sposobem on pomagał w przedstawieniu doktryn (poczynił też Chiram, szlachetny, kotły, 40,45;11,16), zbijań (łopat), nauk o ofiarach za grzech (miednice) i karceń za złe postępowanie (haki do mięsa, ;16, nie są one wymienione w polskiej Biblii), z ich dodatkowymi naukami (i wszystkie naczynia), które były oczyszczone i upiększone dla służby tych, którzy służyli na Dziedzińcu (miedzi czystej). Brat Jolly dokonał tej służby jako pomocnik J. dla Pańskiego ludu (Chiram Abi [nie własny ojciec J.; lecz jego główny albo majster robotnik hebrajskie słowo abi jest czasami używane, jako zaszczytny tytuł, mający znaczenie mistrza, tak jak to jest podane w 1 Moj. 45:8, gdzie ono odnosi się do Józefa jako „ojca Faraona”] porobił ... królowi Salomonowi do domu Pańskiego, 40,45;11,16); i będzie dalej wiernie wykonywał tą pracę, pod kierownictwem

J. aż do końca, tj. aż zostanie ona skończona (A tak dokonał Hiram pracy wszystkiej roboty ... dokończył Chiram roboty, którą uczynił Salomonowi królowi do domu Bożego, 40;12). Gdy ona będzie skończoną, to nie tylko to będzie obejmowało fakt, że pozafiguralny Hiram zdolnie pomagał J. w przedstawieniu nauki o obuch Eleazarach i Itamarach, szczególnie o Posłannikach Parousji i Epifanii (słupy Jachina i Boaza) lecz również to, że on ich podtrzymywał, upiększał, ozdabiał i bronił w ich naukach i pracach aż do końca (41,42;12,13). Już podaliśmy szczegóły o dwóch słupach, więc je nie będziemy tu powtarzali.

Wiele rzeczy z 1 Król. 7:43-51; 2 Kron. 4:14-22 było już wytłumaczonych, to też objaśnimy tylko kilka dodatkowych punktów: Te prawdy odnoszące się do epifanicznej świątyni były opracowane w sferze poświęcenia przez J., brat Jolly pomagał mu, jako jego specjalny pomocnik (na równinach Jordańskich zlewał je król, 46;17), pomimo niedoskonałości ciała (w ilowatej ziemi), wychodząc z Towarzystwa, jako religijnego rządu (miedzi Sochotem, namioty) a przychodząc do twierdzy albo warowni epifanicznej Prawdy, którą jest nie do zdobycia pomimo wszelkich ataków (Łuk. 21:15) oraz zupełnie wyposażona do przebiccia albo przekłucia wszelkich sprzeciwiających się błędów (Saredata przebić przekłuć).

W obszernych epifanicznych pismach J. przedstawił nauki biblijne za liczne aby je wymienić, szczególnie te, które odno-

szą się do lewickich (wielkiego Grona i klasy Młodociano Godnej) spraw (nasprawił Salomon naczynia tego wszystkiego bardzo wiele, tak iż wagi miedzi nie dochodzą, 47;18). Wśród tych, on wydał zbijania (kubki, 50;22), naprawy (szczypcy, a nie harfy jak jest podane w polskiej Biblii) nauki o ofiarach za grzech (miednice) oraz nauki etyczne (misy czyli raczej łyżki), wraz z odpowiednimi ustępami Biblii (kadzielnice) wszystkie dostosowane do Boskich użytków (z szczerego złota). W dodatku, J. przedstawił te Boskie prawdy, na których otwarcie i zamknięcie drzwi wejścia do stanu spłodzenia z Ducha oraz na których ofiarnicza śmierć ludzkich ciał klasy Chrystusa były oparte (zawiasy złote do drzwi domu wewnętrznego, to jest Świątynicy świętych, także do drzwi domu [Świątynicy]). Tym sposobem J., z bratem Jolly'm, który mu pomagał, miał skończyć wszystką pracę dotyczącą epifanicznej świątyni (A tak dokończona jest wszystka robota, którą sprawił Salomon do domu Pańskiego, 51; 5:1). On uczcił i zastosował do epifanicznej świątyni wszystkie rzeczy, które brat R. jego symboliczny ojciec, jego poprzednik, jako Pański specjalny rzecznik uświęcił (i wniósł tam Salomon rzeczy, które był poświęcił Dawid ojciec jego): Boską Prawdę (srebro i złoto) i wszystko, co do niej należało (wszystkie naczynia); porучzył je składom literatury Prawdy epifanicznej świątyni (włożył do skarbów domu Bożego) Epifaniczny tom 10, str. 210,211.

DWA ŚWIĘTA PRZEJŚCIA - SŁUP OBŁOKU I OGNI

(4 Moj. 9; E. tom 8, roz. 9)

ŚWIĘTO PRZEJŚCIA WIEKU EWANGELII. ŚWIĘTO PRZEJŚCIA TYSIĄCLECIA. SŁUP OBŁOKU. SŁUP OGNI.

PYTANIA BEREAŃSKIE

Badanie nasze z 4 ks. Mojżesza doprowadziło nas do rozdziału dziewiątego. Prosimy Boga, by zechciał błogosławić wszystkim naszym czytelnikom w tych ich studiach. Mówiąc w sposób ogólny, choć nie wyłączny, należy stwierdzić, że różnica pozafiguralna pomiędzy początkowym Świętem Przejścia w Egipcie a jego corocznym obchodem jest następująca: Początkowe święto przedstawia właściwą ofiarę Chrystusa, naszego Baranka oraz ucztę Kościoła Wieku Ewangelii, jako jego usprawiedliwienie w poświęconym postępowaniu (1 Kor. 5:7, 8). Coroczny zaś obchód Święta Przejścia przedstawia coroczny obchód Wieczery Pańskiej, który jest w takim stosunku do naszego Baranka w jakim stosunku coroczny baranek był do baranka w Egipcie (1 Kor. 11:24-26). Choć

uwaga ta wskazuje na myśl ogólną, to jednak pierwszy doroczny obchód, tak jak jest przedstawiony w 4 Moj. 9:1-14, wskazuje na to, że pewne cechy pozaobrazowej prawdziwej uczy, w odróżnieniu od dorocznej symbolicznej uczy, przejawiają się w tym pierwszym dorocznym obchodzie. Co więcej, nawet pewne cechy Tysiąclecia są już w nim pokazane naszej uwadze. Kiedy dojdziemy do nich w naszych rozważaniach, wtedy na nie wskażemy. Dlatego już obecnie zwracamy na to uwagę naszych czytelników, by uniknąć w przyszłości możliwości nieporozumień, które mogą wynikać z zastosowania bez wyjątku powyżej podanej zasady. Zasada ta, przypominamy, głosi, że początkowe Święto Przejścia w Egipcie przedstawia Chrystusa, naszego Baranka o-

raz ucztę Kościoła z tegoż Baranka, jako usprawiedliwienie Kościoła w jego poświęconym postępowaniu, zaś coroczny obchód Święta Przejścia przedstawia coroczną Wieczerzę Pańską.

(2) W zgodzie z powyżej podaną ogólną zasadą rozumiemy, iż Pan dający zlecenie Mojżeszowi by rozkazał Izraelowi obchodzenie pierwszego dorocznego Święta Przejścia (w. 1-3), przedstawia rozkaz Boży względem naszego Pana dotyczący ustanowienia dorocznej Wieczerzy Pańskiej oraz bezpośrednie polecenie dane przez Niego Kościołowi, by obchodził ją corocznie (Łuk. 22:19; 1 Kor. 11:24, 25); po wtóre zaś polecenie nie bezpośrednie przez Apostołów (1 Kor. 11:23-34) i innych sług Prawdy poprzez cały Wiek Ewangelii odnośnie nauczania Kościoła o corocznym jej obchodzeniu. Rozkaz Boży dany na puszczy na górze Synaj (w. 1) przedstawia, że rozkaz ten należy do Wiek Ewangelii, stanowiąc część doświadczeń Kościoła na puszczy. Danie tego rozkazu w pierwszym miesiącu drugiego roku (w. 1) wskazuje na myśl, że nakaz odbycia się pierwszej, dorocznej Wieczerzy Pańskiej w sposób właściwy występuje po rzeczy samej (rzeczywistości), której jest ona symbolicznym przedstawieniem i przypomnieniem, gdy rzecz sama choćby w swych początkach już się wypełniła (Jana 6: 32-58). Oczywiście, właściwość obchodzenia co roku wieczerzy jako rzeczy, w której bierze się udział po poświęceniu, jest przedstawiona przez nakaz obchodzenia figuralnego corocznego Święta Przejścia po opuszczeniu Egiptu przez Izraela (w. 1). To jest jeszcze wskazane w w. 2 przez wyraźne powiedzenie, że to właśnie synowie Izraelscy czyli Izraelici mieli obchodzić każdego roku figuralne Święto Przejścia. To zdanie wskazuje, że polecenie obchodzenia Święta Przejścia było dane bezpośrednio po poleceniach na temat oczyszczenia i poświęcenia Lewitów, na co też wskazuje narracyjny charakter wiersza 1-go, utrzymujący przejście myśli od jednej sprawy do drugiej. Nakaz zaś, że figuralne Święto Przejścia miało być obchodzone w określonym dniu 14 Nisan przedstawia polecenie, że Wieczerza Pańska ma być obchodzona w dniu 14 Nisan, tak jak powiedział nasz Pan: „Ile razy będziecie to czynić [zabijać i jeść figuralnego baranka] czynicie to [obchodźcie Pańską Wieczerzę] na Moją Pamiątkę”. Fakt, że symboliczne przedstawienie i przypomnienie początkowego figuralnego Święta Przejścia było obchodzone corocznie w dniu jego rocznicy wskazuje na to, że pozafigura dorocznego Święta Przejścia tzn. Wieczerza Pańska jako symboliczne przedstawienie i przypomnienie Chrystusa, jako nasze Święto Przejścia winna być obchodzona w rocznicę śmierci naszego Baranka tzn. w dniu 14 Nisan (w. 3). W pozafigurze jest to tym więcej właściwe, bo cały Wiek Ewangelii jest pozafigurą nocy po-

czątkowego Święta Przejścia w Egipcie, podczas gdy roczny obchód Wieczerzy Pańskiej jest pozafigurą dorocznego Święta Przejścia.

(3) Doroczny baranek miał być zabijany o tym samym czasie, o 6-tej godzinie wieczorem, „pomiędzy dwoma wieczorami” (zobacz margines w. 3) tak jak pierwszy baranek (1 Moj. 12:6). To zaś nasuwa myśl, że Wieczerza Pańska po raz pierwszy była obchodzona w tym samym dniu, w którym umarł nasz Pan, co jest zaznaczone w Piśmie Świętym w opowiadaniach Mateusza, Marka, Łukasza i Pawła (1 Kor. 11:23). Nacisk w podkreślaniu dokładnej daty (w. 3) jako czasu obchodzenia dorocznego typu zaznacza również fakt, że i pozafigura ma być obchodzona dorocznie. Nakaz obchodzenia figuralnego Święta Przejścia „według wszystkich obrzędów” (chok; dosłownie, statuty w ang. wydaniu A.R.V., co wskazuje na stałość praktyk) „i według wszystkich ceremonii” (mishpat, dosłownie sądy albo zarządzenia w ang. wyd. A.R.V., co wskazuje na stałość nauk) wyobraża polecenie Pana w czasie Wiek Ewangelii obchodzenia Pamiątkowej Wieczerzy zgodnie z praktykami, które Jezus dał przy jej zapoczątkowaniu i zgodnie z doktrynami, które On ustanowił i które później były wypracowane przez Niego za pośrednictwem Jego Apostołów. Te pozafiguralne statuty (przetłumaczone tu błędnie jako obrzędy) wymagały przaisingo chleba i wina zamiast figuralnego baranka (Mateusz 26:26-28; Marek 14:22-24; Łukasz-22:19, 20; 1 Kor. 11:23-25), obchodu corocznego w tym samym dniu miesiąca (w formie wieczornej wieczerzy) co obchód typowy (1 Kor. 11:25), który miał być poprzedzony corocznie przez wyczyszczenie pozafiguralnego kwasu (1 Kor. 5:7, 8; 11:28) podobnie jak wieczerza w typie była poprzedzana oczyszczeniem od figuralnego kwasu (2 Moj. 13:7); obchód miał się odbywać wśród doświadczeń próbnych (Mat. 26:31; 1 Kor. 11:31, 32) podobnie jak figuralny obchód był z gorzkimi ziołami (2 Moj. 12:3) i miał być ograniczony do poświęconych (co jest ukazane w tym, że jedenastu brało udział w pierwszej Wieczerzy Pańskiej, symbolizując poświęconych) podobnie jak tylko obrzezani mogli brać udział w obchodzie typowym corocznego baranka (2 Moj. 12:43-49). Pozaobrazowe sądy lub zarządzenia (doktryny) połączone z Wieczerzą Pańską są to: ofiara okupu, usprawiedliwienie przez wiarę (Mat. 26:28; Marek 14:24) i to, na co figuralny baranek nie wskazuje, lecz co jest przedstawione przez gorzkie zioła, łączna ofiara Kościoła z Jezusem. To jest bowiem nauką Jezusa u Łukasza 22:20, w którym to tekście konstrukcja greckiej składni wskazuje na to, że zdanie „który się dla was wylewa” nie modyfikuje słowa „krew” jak podaje polski przekład Biblii oraz autoryzowany przekład ang., lecz jest orzeczeniem do słowa „kielich”. Następujące tłumaczenie i porządek słów zgodny z wymaganiami greckiej gramatyki uczyni tę myśl jasną i wyjaśni całą sprawę. Ten

kielich - który się dla was wylewa - jest przez krew moją Nowym Przymierzem, to znaczy, że cierpienia (kielich), które Bóg przygotowuje dla Kościoła, które ma on przechodzić są dzięki zasłudze Jezusa [pieczęcią Nowego Przymierza] Nowym Przymierzem. Apostoł Paweł (1 Kor. 10:16, 17) w sposób podobny łączy tę myśl z chlebem i winem jako symbolizującymi współudział Kościoła z Jezusem w ofierze za grzech. Pozafigura wskazuje na to, że nasz przekład hebrajskich słów „chok” (statut) oraz „mishpat” (sąd; zarządzenie) jest prawidłowy, zaś tłumaczenie tych słów w przekładzie polskim i angielskim jako „obrzędy i ceremonie” raczej zaciemnia sens, a więc jest nieprawidłowe.

(4) Podczas gdy w wierszach 2, 3, znajduje się figura Bożego polecenia względem Jezusa nakazującego ustanowienie Wieczery Pańskiej, oraz utrzymywanie jej przez Jego wiernych, to w wierszu 4 jest przedstawione wypełnienie przez Jezusa tych poleceń. Nakaz Mojżeszowy, by Izrael obchodził corocznie Święto Przejścia (w. 4) wyobraża nakaz Jezusa względem wiernych obchodzenia Wieczery Pańskiej, co oczywiście wskazuje również i na jej początkowe ustanowienie. Jest to więc polecenie dla ludu Bożego obchodzenia jej. Obchodzenie przez Izraelitów Święta Przejścia (w. 5) tzn. zabijanie baranka, pieczenie go i zjadanie z praśnym chlebem i gorzkimi ziołami, wyobraża poświęcenie przez Izraelitów Wieku Ewangelii chleba i wina oraz spożywanie ich z praśnikami szczerości i Prawdy (1 Kor. 5:8), z gorzkimi ziołami prób zewnętrznych i wewnętrznych, cierpień i przesładowań, związanych z ich poświęceniem (2 Tym. 3:12). A że czynili to w dniu 14 Nisan wyobraża obchodzenie Pamiątkowej Wieczery przez Kościół w dniu 14 Nisan (w. 5). Fakt, że Izraelici czynili to na pustyni Synaj przedstawia, że Kościół ma to czynić w czasie doświadczeń pustyni, specjalnie, choć nie wyłącznie w czasie Żniw. Obchodzenie tego przez Izraelitów zgodnie z tym „wszystkim co Jehowa polecił Mojżeszowi (w. 5) tzn. zgodnie ze wszystkimi statutami i zarządzeniami, wyobraża duchowego Izraela specjalnie w czasie Żniw obchodzącego pozafigurę zgodnie ze wszystkimi doktrynami i praktykami, których wpajanie w wiernych Bóg zalecił Jezusowi. Tyle z typów w. 1-5 stosuje się do Wieczery Pańskiej; należy jednak pamiętać jak powyżej zaznaczyliśmy, że podczas gdy zazwyczaj doroczne Święta Przejścia Wieku Żydowskiego są figurą na Wieczere Pańską Wieku Ewangelii, pierwszy obchód roczny Święta Przejścia (w. 1-5) ma pewne skojarzone ze sobą cechy i nauki, które stosują się do pozafiguralnej rzeczywistej uczyty, w odróżnieniu do pozafiguralnej symbolicznej uczyty w czasie Wieku Ewangelii i zaprawdę, iż niektóre z tych cech i poleceń

odnoszą się do rzeczywistej uczyty Tysiąclecia. Te sprawy są przedstawione typowo w w. 6-14. Na nie też skierujemy obecnie uwagę, wierząc, iż będzie to pożyteczne studium.

(5) W. 6-8 podają epizod, który jest bardzo interesujący w pozafigurze. Ci, którzy się splugawili przez dotknięcie ciała umarłego w dniu 14 Nisan i są wykluczeni w ten sposób od obchodzenia święta Przejścia w tym dniu, są figurą na tych, którzy spędzają całe swe życie pod klątwą Adama i umierają pod tą klątwą (4 ks. Moj. 19:11-18; Cienie Przybytku z 5 tomu str. 119-125). Umarłym tego wiersza jest Adam. Od niego bowiem, zmarłego w grzechach i występkach (Efez. 2:1, 5), otrzymujemy nieprawość (splugawienie) i potępienie na zasadzie dziedziczenia, przez co jesteśmy symbolicznie w jego obecności; dotykamy zaś go, postępując grzesznie w stanie tej nieprawości. W typie, ci co są nieczysti byli w obecności, lub dotknęli zmarłego człowieka w okresie krótszym niż siedem dni od dnia 14 Nisan, w związku więc z tym, o ile Święto Przejścia wypadło w okresie krótszym niż siedem dni od dnia ich splugawienia (4 ks. Moj. 19:11, 12, 14, 16, 19), byli oni uważani za nieczystych i w stanie takim nie mogli brać udziału w Święcie Przejścia. To zaś wyobraża, że ktokolwiek do końca swego życia w czasie nocy pozaobrazowego dnia 14 Nisan - Wieku Ewangelii nie oczyści się z Adamowego potępienia i nieprawości przez wytrwałe usiłowania tymczasowego lub ożywionego usprawiedliwienia, ten nie może w ogóle brać udziału w rzeczywistej uczcie (1 Kor. 5:7, 8), ani też godnie uczestniczyć w jej dorocznym Przypomnieniu. Tak więc przez wiarę nie może on uzyskać Chrystusa jako swojego Baranka zdejmującego z niego jego grzech i potępienie (Jana 1:29, 36), tzn. nie może on „ofiarować ofiary Pańskiej w jej oznaczonym czasie” (w. 7). Nieczystość i związane z nią potępienie trwające siedem dni, przedstawia, że należy przejść przez aktualne albo poczytane oczyszczenie Tysiąclecia, pozafiguralnego siódmego dnia, aby pozbyć się Adamowej nieczystości i potępienia. Ceremonialne oczyszczenie w trzecim dniu przedstawia tymczasowe usprawiedliwienie (tymczasowe usprawiedliwienie, zaczynające się od Abrahamowego przymierza, które zaczyna działać w ludzkości w trzecim tysiącleciu grzechu i śmierci) a oczyszczenie siódmego dnia wyobraża poczytane lub aktualne usprawiedliwienie jako działające w poczytanym lub rzeczywistym Tysiącleciu (4 Moj. 19:12). Wynika z tego, że ludzie nieczysti przedstawiają świat niewybranych, którzy w tym życiu nie obchodzą rzeczywistego, pozafiguralnego Święta Przejścia. Zgodnie z tym, umierają oni, zgubieni pod Adamowym potępieniem. Przyjście ich przed Mojżesza i Aarona (w. 6) wyobraża przychodzenie świata pod uwagę Jezusa, jako Bo-

żego Wykonawcy (Mojżesz) i jako Bożego Najwyższego Kapłana (Aaron). A że przyszli w czasie, gdy Mojżesz nie miał odpowiedzi na ich pytanie (w. 8) przedstawia, że potępiony i zdeprawowany rodzaj ludzki, nie fizycznie, lecz umysłowo przyszedł do Pana naszego, z problemem w czasie, gdy On nie znał jeszcze jego rozwiązania (odpowiedzi). Jednak było to już po jego chrzcie, gdyż wtedy On stał się (próbnym) Wykonawcą i Najwyższym Kapłanem Bożym. Kiedy więc to nastąpiło? Odpowiadamy: pomiędzy Jego chrztem a początkiem Jego służby tzn. głównie w czasie 40-tu dni, które spędził na puszczy. Zbadanie faktów dowodzi tego, bo gdy Jezus wrócił z puszczy, wiedział on, że potępiony rodzaj ludzki będzie miał sposobność obchodzenia pozafiguralnego Święta Przejścia w czasie Tysiąclecia. Nawet nie będąc (próbnym) Wykonawcą Bożym (pozaobrazowym Mojżeszem) i Najwyższym Kapłanem (pozaobrazowym Aaronem) przed Swym chrztem, On musiał znaleźć tę odpowiedź pomiędzy Swym chrztem a powrotem z puszczy.

(6) Zauważmy jak to się stało. Jezus zaczął uzyskiwać wiedzę kwalifikującą Go do Jego służby zaraz po chrzcie, bo wtedy po raz pierwszy „niebiosa [wyższe, duchowe rzeczy] otwały się przed Nim” czyli stały się dlań jasne (Mat. 3:16). Pierwszą rzeczą duchową, którą On ujrzał, było Jego spłodzenie z Ducha, bo gdy otworzyły się przed Nim rzeczy duchowe, ujrzał on Ducha zstępującego i pozostającego w Nim, według zacytowanego tekstu. Mając głęboką wiedzę ogólnych zarysów Planu po powrocie z puszczy, potrzebną do tłumaczenia tego Planu drugim, „wiedzę tę uzyskał zapewne w czasie pomiędzy Swym chrztem a powrotem. Bez wątplenia ogólne cechy Planu były przed Nim otwarte w porządku i kolejności, z czego wynika, że najpierw musiał On poznać Wolę Bożą względem Siebie samego. Gdy medytował nad Pismem Świętym w świetle Jego doświadczeń itd. dotyczących Słowa Bożego w Psalmie 119, Duch będący w Nim ukazał Mu myśl, że Nowa Istota Chrystus musi poświęcić swą ludzką naturę, jako pozaobrazowy Baranek i Cielec, aby zaspokoić sprawiedliwość Bożą w stosunku do grzechu świata, o ile ma się On stać Wybawicielem ludzkości od klątwy. Gdy Pan nasz uzyskał już jasną wiedzę co do Swego miejsca w Bożym Planie, bez wątplenia Duch Pański otworzył Jego oczy, dając Mu zrozumienie dotyczące Kościoła jako Jego towarzyszy w cierpieniu oraz rządzeniu, ukazując Mu w ten sposób drugi wielki zarys Planu. Tak więc, ujrzał On jakby w zwierciadle Słowa Bożego Swoje własne odbicie, a także ujrzał w tymże Słowie Kościół odmalowany jako wraz z Nim objawiający się, co było tajemnicą ukrytą od Wieków i pokoleń, lecz co zostało Mu wtedy objawione jako pierwszemu ze świętych

zarówno pod względem czasu jak i dostojenstwa. Wtedy stanęło przed Nim pytanie, gdy ujrzał On myślowo resztę rodzaju Adamowego, i zapytywał On Słowo, jakie miejsce w Planie jest dla tegoż rodzaju przeznaczone. Duch otworzył przed Nim treść Pisma Świętego, objawiając nadzieję restytucji w Tysiącleciu jaką przygotował Jehowa dla reszty ludzkości. W ten więc sposób stały Mu się jasne trzy wielkie objawy Planu: Chrystus, Kościół i świat. Wyjaśnwszy to, możemy spojrzeć dokładniej na w. 6-11. Widząc splugawiony i potępiony rodzaj ludzki, stojący przed wzrokiem Jego myśli, był On pozaobrazem Mojżesza i Aarona, którzy patrzyli na ludzi nieczystych stojących przed nimi.

(7) Ta oto kwestia nieczystych sprawia, że myślimy, że pierwsze doroczne Święto Przejścia nie przedstawiało wyłącznie Wieczerzy Pańskiej. Raczej, Pan nasz używał go do przedstawienia rzeczywistego i symbolicznego pozafiguralnego Święta Przejścia, jak się to okaże w dalszych rozważaniach. Tak jak nieczystość tych ludzi (w. 6) nie pozwoliła im brać udziału w Święcie Przejścia w tym dniu 14 Nisan, tak i brak poświęcenia sprawia, że niepoświęceni nie mogą brać udziału i spożywać pozafiguralnego Baranka w pozafiguralnym dniu 14 Nisana, Wieku Ewangelii. Zbliżanie się nieczystych (w. 6) do Mojżesza i Aarona przedstawia potępiony świat podchodzący pod uwagę naszego Pana, jako Jehowy (próbnego) Wykonawcy i Najwyższego Kapłana na puszczy zaraz po Jego chrzcie, gdy badał on różne zarysy Planu Bożego, aby poznać Wolę Bożą w stosunku do Samego Siebie i względem świata. Nie mamy jednak przez to bynajmniej rozumieć, że potępiony świat rzeczywiście i fizycznie stanął przed Panem na puszczy. Raczej pozafiguralne przedstawienie było charakteru myślowego, jako działalność myśli naszego Pana, gdy myślowo patrzył On na ludzkość, która zbliżyła się do Niego w Jego myśli. Nie powinniśmy również myśleć, że świat wygłosił słowami jakąś mowę do naszego Pana. Raczej był to ich stan Adamowego splugawienia i potępienia na śmierć, który przemawiał do naszego Pana w tym znaczeniu iż objawiało Mu się splugawienie ludzkości i potępienie ich na śmierć. („Zmazaliśmy się nad umarłym”, w. 7). Ten stan ludzkości podał Mu myśl, że ludzie ci nie mogą brać udziału w zbawieniu wybranych Wieku Ewangelii, tzn. obchodzić pozafiguralnej uczy 14 Nisan w Egipcie i Synaju, gdy pytanie to stanęło w Jego myśli, spowodowane takim stanem ludzkości: „i czy nie będzie nam wolno oddać ofiary Panu [przez wiarę w Chrystusa ofiarowanego za nas, jako naszego zastępcy, którego przyjmuje Jehowa zamiast nas samych] czasu naznaczonego [w Wieku Ewangelii] wespół z synami [duchowego] Izraela”? Innymi słowy, splugawieni ludzie zapytujący Mojżesza są figurą na stan

potępionej i nieczystej ludzkości, stawiającej w myśli naszego Pana pytanie, czy świat niewybranych będzie miał możliwość obchodzenia pozafiguralnego Święta Przejścia-

cia, tzn. czy będzie miał możliwość otrzymania zbawienia Wysokiego Powołania, działającego w czasie Wieku Ewangelii.

PYTANIA BEREAŃSKIE

(1) Którą część 4 ks. Moj. będziemy teraz studiować? O czym mówi tekst 4 ks. Moj. 9:1-14? Jaka jest, mówiąc ogólnie, różnica pomiędzy początkowym Świętem Przejścia a dorocznym Świętem Przejścia, gdy chodzi o pozafigury? Co ta myśl dowodzi? Jak tego cytowane teksty Pisma Świętego dowodzą? Jak ta ogólna uwaga stosuje się do pierwszego dorocznego obchodu Święta Przejścia tzn. obchodu w Synaju? Kiedy to będzie przez nas wskazane? Jaki jest cel zwrócenia uwagi czytelnika na to już obecnie?

(2) Co jest przede wszystkim przedstawione przez polecenie dane przez Boga Mojżeszowi, by rozkazał Izraelowi obchodzić pierwsze doroczne Święto Przejścia w Synaju? Co jest przedstawione w drugim rzedzie? Jak tego dowodzą cytowane teksty Pisma Świętego? Co jest przedstawione przez to, że polecenie to było dane na puszczy Synaj? Co jest figurą, że było ono dane w pierwszym miesiącu drugiego roku? W jakim związku z tą myślą jest tekst Jana 6: 32-58? Co przedstawia odpowiedniość obchodzenia dorocznej Wieczerzy po poświęceniu? Jak to jest jeszcze ukazane? Dlaczego tak? Co jest przedstawione przez polecenie obchodzenia typowego Święta Przejścia w dniu 14 Nisan? Dlaczego tak jest? Dlaczego w dwóch pozafigurach występuje również ta myśl?

(3) W jakiej porze dnia był zabijany pierwszy baranek i doroczny baranek? Co to sugeruje, jeśli chodzi o ich pozafigurę? Co daje do zrozumienia wyraźne określenie czasu, jeśli chodzi o pozafigurę? Co jest właściwym tłumaczeniem słów „chok” oraz „mishpat”? Co każde z tych słów znaczy? Co jest przedstawione przez polecenie obchodzenia Święta Przejścia zgodnie ze wszystkimi jego statutami? Zgodnie ze wszystkimi jego zarządzeniami? Jakie były wszystkie statuty w typie oraz pozafigurze każdego typu? Jakie były wszystkie zarządzenia w typie oraz pozafigurze każdego typu? Jak tego dowodzą cytowane teksty Pisma Świętego? Jakie tłumaczenie Łuk. 22:20 jest właściwe z punktu widzenia greckiej gramatyki? Czego to dowodzi, jeśli chodzi o drugą myśl naszego Pana w sprawie rzeczy symbolizowanych przez chleb i wino? Na co wskazuje pozafigura w związku z naszym tłumaczeniem słów „chok” i „mishpat”? Jakie argumenty są przeciw przekładowi autoryzowanej wersji (A. V.)?

(4) Jaka jest różnica w figurze i pozafigurze pomiędzy poleceniami z w. 2 i 3, a z w. 4? Co jest przedstawione przez doro-

czne zabijanie, pieczenie i spożywanie baranka z praśnym chlebem i gorzkimi ziołami? Jak tego dowodzą cytowane teksty Pisma Świętego? Co jest przedstawione przez ich czynienie tego w dniu 14 Nisan? Na puszczy Synaj? Czynienie tego przez Izraelitów według wszystkich statutów i rozporządzeń? Co jeszcze dodatkowo jest przedstawione przez pierwszy doroczny obchód Święta Przejścia? W czasie Wieku Ewangelii? W czasie Tysiąclecia? Gdzie są te rzeczy przedstawione typowo?

(5) Co podają w. 6-8? Co jest przedstawione przez splugawienie się z powodu dotknięcia się ciała zmarłego człowieka? Kto to jest zmarły człowiek? Co na podstawie dziedziczenia on nam przekazał? W jakim okresie czasu przed dniem 14 Nisan byli ci ludzie w obecności ciała zmarłego lub go dotykali? Jaka jest różnica w pozafigurze pomiędzy znajdowaniem się w obecności ciała zmarłego a dotykaniem go? Jaki tego był rezultat? Co to przedstawia? Co jest przedstawione przez zanieczyszczenie oraz potępienie trwające siedem dni? Przez oczyszczenie w trzecim dniu? W siódmym dniu? Kogo oni wyobrażają? Co jest przedstawione przez ich przyjście przed Mojżesza i Aarona? Co to przedstawia, że przyszli oni przed Mojżesza, nim on wiedział, jaka była odpowiedź na ich pytanie? Przed jakim faktem i po jakim fakcie musiało to mieć miejsce? Dlaczego? Kiedy pozafigura miała miejsce?

(6) Kiedy Jezus zaczął uzyskiwać wiedzę kwalifikującą Go do Jego służby? Co było początkiem tej wiedzy? Jaki rodzaj znajomości Bożego Planu miał on, gdy wyszedł z puszczy? Co z tego wynika? Jak tę wiedzę uzyskał? Co ta wiedza dała Mu w pierwszym rzedzie? Dlaczego? Co Mu dawała po wtóre? Dlaczego? Co Mu dawała po trzecie? Dlaczego? Czyją pozafigurą był Jezus gdy widział potępiony rodzaj ludzki stojący przed wzrokiem Jego myśli?

(7) Jaką myśl uzyskujemy dotyczącą pierwszej dorocznej Wieczerzy z historii ludzi, którzy stali się nieczystymi? Co jest przedstawione przez to że nie wolno im brać udziału w Święcie Przejścia w tym czasie? Przez ich zbliżenie się do Mojżesza i Aarona? Czego to nie oznacza w związku ze światem i Panem na puszczy? Jakie było to pozaobrazowe przedstawienie? Czego jeszcze też świat nie uczynił w stosunku do Pana? Jak świat mówił do Niego? Jaka

myśl nasunęła się naszemu Panu odnośnie stanu ludzkości i możliwości zbawienia jej we Wiek Ewangelii? Jakie pytanie powstało w myśli

Jezusa spowodowane przez jej położenie? Co jest przedstawione przez to pytanie zadane Mojżeszowi? (Ciąg dalszy nastąpi)

WIECZERZA PAŃSKA W ROKU 1956

Data obchodzenia pamiątkowej Wieczery Pańskiej przypada tego roku 24 marca po godzinie 6 – tej wieczorem. Sposób obliczania tej daty jest następujący: Tegoroczne wiosenne porównanie przypada w Jerozolimie 20 marca o godzinie 5:42 po południu. Nów księżyca najbliższy wiosennego porównania rozpocznie się w Jerozolimie 12 marca o

godzinie 3:57 po południu. A zatem I – szy dzień miesiąca Nisan rozpoczyna się o godzinie 6 – tej wieczorem 11 marca i trwa do godziny 6 – tej wieczorem 12 marca i dzień 14 Nisan byłby od godziny 6 – tej wiecz. 24 marca do godziny 6 – tej wiecz. 25 marca; pamiątkową wieczerzę należy zatem obchodzić w sobotę 24 marca po godz. 6 wiecz.

PIEŚNI NA MARZEC

(1) 313; (2) 136; (3) 49; (4) 198; (5) 125; (6) 176; (7) 74; (8) 336; (9) 235; (10) 150; (11) 348; (12) 154; (13) 95; (14) 179; (15) 178; (16) 167; (17) 145; (18) 92; (19) 90; (20) 296; (21) 130; (22) 82; (23) 305; (24) 120; (25) 22; (26) 183; (27) 165; (28) 164; (29) 295; (30) 343; (31) 335.

PIEŚNI NA KWIECIEŃ

(1) 313; (2) 267; (3) 192; (4) 346; (5) 116; (6) 302; (7) 121; (8) 334; (9) 78; (10) 58; (11) 83; (12) 160; (13) 259; (14) 135; (15) 187; (16) 155; (17) 95; (18) 350; (19) 130; (20) 183; (21) 299; (22) 24; (23) 198; (24) 134; (25) 174; (26) 115; (27) 4; (28) 201; (29) 120; (30) 216.

PIEŚNI NA MAJ

(1) 313; (2) 302; (3) 311; (4) 74; (5) 136; (6) 91; (7) 260; (8) 62; (9) 172; (10) 92; (11) 93; (12) 1; (13) 196; (14) 114; (15) 293; (16) 201; (17) 313; (18) 176; (19) 198; (20) 78; (21) 296; (22) 266; (23) 210; (24) 166; (25) 183; (26) 95; (27) 74; (28) 170; (29) 120; (30) 58; (31) 134.

PIEŚNI NA CZERWIEC

(1) 313; (2) 91; (3) 89; (4) 110; (5) 339; (6) 13; (7) 344; (8) 104; (9) 179; (10) 1; (11) 192; (12) 8; (13) 92; (14) 191; (15) 72; (16) 328; (17) 120; (18) 201; (19) 340; (20) 180; (21) 197; (22) 208; (23) 198; (24) 72; (25) 199; (26) 259; (27) 105; (28) 125; (29) 145; (30) 275.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależne Pismo Religijne - Dwumiesięcznik - Pełnomocnik R.G. Jolly 2101 - 13 South 11th St., Philadelphie 48, Pa., U.S.A.

Będąc wolnym od wszystkich sekt, partii, organizacji i ludzkich wyznań wiary, lecz raczej przywiązany do Boga, tak jak rozumie Jego Słowo. Pismo to stoi w obronie „Prawdy Parousji” danej od Pana przez „wiernego sługę”, która jest fundamentem wszelkiego dalszego rozwijania się w Prawdzie; stoi także w obronie zarządzeń, czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego sługę” aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie; przedstawia i broni rozwijającą się Prawdę Epifanii, jako pokarm na czas słuszny dla wszystkich klas i grup Pańskiego ludu, tak jak Panu się podoba udzielić.

Przy zmianie adresu prosimy nadesłać stary i nowy adres dla zaoszczędzenia naszego czasu i niepotrzebnych koresponden-

cji. Prosimy także o danie pełnego adresu zaraz w nagłówce każdego listu. Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana bezpłatnie dla proszących o to, czy dla siebie, czy dla innych, jeżeli nazwiska z adresami będą wysłane. T. Prawda bywa także wysłana bezpłatnie biednym z Pańskiego ludu jeżeli poproszą, jak za czasów brata Russella.

Roczna prenumerata wynosi \$ 1.00 (300 franków); pojedynczy numer 20 c. (50 frs).

Zarządzenia dla Pola Polskiego we Francji.

Zamówienia na literaturę oraz korespondencje ogólną, kierować do br. J. HERMAN, rue de la Gare CALONNE RICOUART (Pas de Calais)

W sprawach osobistych prosimy zwracać się bezpośrednio nawet pisząc po polsku do br. Marcel CARON Ecole Jules Ferry BARLIN (Pas de Calais)